

Weinhold Legal

Legal Update

KVĚTEN 2026

Obsah

Aktuality z legislativy

[Návrh novely zákona o ochraně spotřebitele a občanského zákoníku](#)

Aktuality z judikatury

[Nemožnost dovolat se neplatnosti rozhodnutí valné hromady po uplynutí prekluzivní lhůty ani po podání protestu](#)

[Právo akcionáře na vysvětlení bez formalismu – akcionář nemá nést vady vnitřního rozhodování dozorčí rady](#)

Připravované akce

28. 5. 2026 – [Seminář: Smluvní ujednání s dodavateli podle nového zákona o kybernetické bezpečnosti – prakticky, do hloubky a v souvislostech](#)

17. 6. 2026 – [Seminář: Co \(ne\)dělat v marketingu: Právo v situacích, které řešíte každý den](#)

Informace uvedené v tomto bulletinu jsou prezentovány na základě našeho nejlepšího přesvědčení a poznatků získaných v době, kdy byl tento text dán do tisku. Nicméně, konkrétní informace vztahující se k tématům uvedeným v tomto bulletinu by měly být konzultovány dříve, než na jejich základě bude učiněno jakékoliv rozhodnutí.

Aktuality z legislativy

Návrh novely zákona o ochraně spotřebitele a občanského zákoníku

Poslanecká sněmovna projednává vládní návrh zákona, kterým se mění zákon o ochraně spotřebitele a zároveň občanský zákoník, a to jako sněmovní tisk 53. Novela mimo jiné transponuje požadavky Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2024/825 ze dne 28. února 2024, kterou se mění směrnice 2005/29/ES a 2011/83/EU, pokud jde o posílení postavení spotřebitelů v rámci zelené transformace prostřednictvím lepší ochrany před nekalými praktikami a prostřednictvím poskytování lepších informací. **Tato novela má navrženou dělenou účinnost, a to většinou již 31. července 2026, a pro její vybrané části pak 27. září 2026.**

Obecně tato novela zavádí vyšší ochranu spotřebitele na úseku informovanosti o ekologické zátěži, kterou s sebou produkce výrobků a poskytování služeb nese, a rozšíření nekalých obchodních praktik prodejců o uvádění nepodložených tvrzení v této oblasti. Dochází tedy k zákazu tzv. **greenwashingu** (označování výrobků a služeb za ekologické, aniž by tato tvrzení byla jakkoliv podložena). Dále zavádí tato novela např. povinnost prodejců uvádět další informace o prodáváných produktech (např. o jejich životnosti) či rozšíření práv spotřebitelů souvisejících se zárukou prodejců.

Daná novela zavádí pojem „**environmentální tvrzení**“, které definuje velmi široce. Jedná se o jakékoliv sdělení o prodejce o tom, že daný výrobek a jeho produkce nemá žádný dopad na životní prostředí, nebo dokonce že je jeho dopad na životní prostředí pozitivní, případně že je menší než dopad jiného výrobku či služby stejné kategorie nebo že v průběhu času se tento dopad zlepšil. V praxi se tedy jedná o označení výrobků jako např. „udržitelný produkt“, „ekologický výrobek“, ale může jít i např. o symbol zeleného lístku na obalu nebo informaci „80 % obalu pochází z recyklovaných plastů“. Veškerá taková environmentální tvrzení pak budou muset být prodejci (a poskytovatelé služeb) schopni spolehlivě prokázat. Pokud se bude jednat o obecná tvrzení jako jsou např. první tři uvedené příklady, bude se jednat o kategorii „**obecné environmentální tvrzení**“, u kterých bude požadavek na schopnost prodejce tuto informaci prokázat přísnější než u konkrétních tvrzení (jako např. o procentu použitých recyklovaných materiálů).

V oblasti environmentálních tvrzení pak dále zavádí, byť se nejedná o jejich přímé podkategorie, přísnější varianty označování produktů a služeb jako ekologické či udržitelné.

Jedná se např. o „**systém certifikace**“, který bude klást požadavek na transparentní a veřejně dostupný systém ověřování nezávislou třetí stranou, jehož účelem je potvrdit, že určitý výrobek, služba, postup nebo podnikatelská činnost splňuje požadavky pro použití příslušného označení udržitelnosti. Takový systém musí být otevřený všem prodejcům a poskytovatelům za spravedlivých a nediskriminačních podmínek a musí obsahovat pravidla pro řešení případného nesouladu, včetně možnosti odebrání nebo pozastavení používání daného označení. Dodržování požadavků systému musí být kontrolováno objektivním postupem nezávislou a způsobilou třetí stranou.

Další přísnější variantou je „**uznaný vynikající environmentální profil**“, kvalifikovaný a právně uznaný standard environmentální výkonnosti výrobku, služby nebo činnosti. Takový profil musí odpovídat zejména požadavkům podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 66/2010 o ekoznačce EU, vnitrostátním nebo regionálním systémům ekoznaček typu I podle normy ČSN EN ISO 14024, případně nejvyšší úrovni environmentálního profilu stanovené jinými předpisy Evropské unie. V praxi slouží tento profil jako silný důkazní základ pro používání **obecných environmentálních tvrzení**, například že je výrobek „ekologický“ nebo „šetrný k životnímu prostředí“.

Weinhold Legal

Legal Update

KVĚTEN 2026

Pokud prodejci zboží a poskytovatelé služeb nebudou dodržovat požadavky na označování svých produktů a služeb v souladu s požadavky specifikovanými výše, mohou se dopouštět nekalých obchodních praktik a může jim hrozit s tím související postih. Primárně bude vykonávat dozor nad dodržováním těchto povinností Česká obchodní inspekce.

Tato novela rovněž souvisí s dalšími plánovanými legislativními změnami, které popisuje náš Legal Alert, který najdete [zde](#).

Aktuality z judikatury

Nemožnost dovolat se neplatnosti rozhodnutí valné hromady po uplynutí prekluzivní lhůty ani, když společník podal protest

(Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. února 2026, sp. zn. 27 Cdo 3205/2024)

Valná hromada společnosti s ručením omezením rozhodla dne 20. dubna 2022 o schválení účetní závěrky za rok 2021, schválení účetní závěrky za rok 2021 a převodu obchodního závodu představujícího část jmění společnosti. Před zahájením valné hromady společník společnosti vlastník podíl o velikosti 48 % podal protest z důvodu, že mu nebyla řádně a včas doručena pozvánka. Na valné hromadě pak podal další protesty z důvodu, že mu nebyly poskytnuty informace týkající se schvalovaných účetních závěrek a převodu obchodního závodu společnosti.

Poté podal společník návrh na vyslovení neplatnosti tohoto rozhodnutí valné hromady, a to v zákonné tříměsíční subjektivní lhůtě podle § 259 občanského zákoníku a § 191 odst. 1 zákona o obchodních korporacích, konkrétně 24. černa 2022. Jako důvod však uvedl pouze, že mu údajně nebyla řádně doručena pozvánka na jednání valné hromady. Další důvody pro vyslovení neplatnosti valné hromady, a to neposkytnutí informací společníkovi podle § 155 zákona o obchodních korporacích, uvedl až následně v rámci běžícího řízení 1. března 2024. Společnost uplatnila námitku prekluze podle výše uvedených ustanovení občanského zákoníku a zákona o obchodních korporacích.

Krajský soud v Ostravě jako soud prvního stupně dal přesto za pravdu společníkovi, když vyslovil neplatnost usnesení valné hromady společnosti, následně pak Vrchní soud v Olomouci coby soud odvolací rozhodl o odvolání společnosti tak, že potvrdil usnesení soudu prvního stupně. Oba soudy přitom vycházely z původní ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího soudu vycházející z aplikace starší právní úpravy (obchodního zákoníku a starého občanského zákoníku), podle nichž bylo možné měnit či doplňovat důvody neplatnosti valné hromady i po uplynutí prekluzivní lhůty, a to i přesto, že v době rozhodování těchto nižších soudů již existovala odborná literatura, podle níž je třeba novou právní úpravu v podobných případech vykládat odlišně od výkladu právní úpravy předchozí.

Nejvyšší soud pak rozhodoval o dovolání společnosti. Rozhodl o zrušení usnesení Krajského soudu v Ostravě i Vrchního soudu v Olomouci a rovněž učinil důležité závěry o vědomé změně rozhodovací praxe Nejvyššího soudu. Primárním důvod představuje nová právní úprava (zákon o obchodních korporacích), která na rozdíl od obchodního zákoníku upravuje, byť skutkově podobné situace, odlišně. Vyložil protest společníka coby institut s odlišným účelem a následkem, než jaký má návrh společníka na vyslovení neplatnosti valné hromady.

Rovněž pak poukázal na zcela jasný a legitimní požadavek právní jistoty společnosti vycházející z výše specifikovaných prekluzivních lhůt. Tento požadavek se však podle Nejvyššího soudu nevztahuje pouze na společnost, ale i na společníky a rovněž i na třetí osoby, jejichž práva a povinnosti mohou být rozhodnutím valné hromady společnosti dotčeny.

Zmiňuje i zásadu minimalizace role státu ve vztahu k vnitřním poměrům obchodních korporací soukromého práva.

Nejvyšší soud pak proti sobě postavil na jedné straně zcela legitimní práva společníka – v tomto případě práva na informace podle § 155 zákona o obchodních korporacích, k jejichž domození má však společník k dispozici institut protestu proti usnesení valné hromady a v případě, že toto právo v rámci jednání valné hromady nevyužije, má nad to ještě možnost napadnout platnost takového usnesení – na druhé straně požadavek právní jistoty společnosti, třetích osob a společníků samotných. Za tímto účelem pak vyzdvihl zákonné prekluzivní lhůty, v jejichž rámci má společník právo napadnout platnost usnesení valné hromady. Pokud by tyto lhůty nebyly respektovány, došlo by k situaci, kdy by bylo možné usnesení valné hromady ze strany soudů posuzovat kdykoli po jeho přijetí.

Nejvyšší soud proto uzavřel, že v poměrech právní úpravy účinné od 1. ledna 2014 (od nabytí účinnosti nového občanského zákoníku a zákona o obchodních korporacích) se již nemožou prosadit závěry přijaté v rámci usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Odo 71/2001 ze dne 29. srpna 2001, podle nichž bylo možné i po uplynutí zákonných prekluzivních lhůt pro podání návrhu na vyslovení neplatnosti usnesení valné hromady rozšířit či změnit okruh důvodů, ze kterých se navrhovatel domáhá vyslovení neplatnosti usnesení valné hromady.

Právo akcionáře na vysvětlení bez formalismu – akcionář nemá nést vady vnitřního rozhodování dozorčí rady

(Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. ledna 2026, sp. zn. 27 Cdo 1782/2025)

Žalobce, akcionář akciové společnosti, se žalobou domáhal, aby společnosti byla uložena povinnost poskytnout mu vysvětlení k záležitosti projednávaným na valné hromadě společnosti konané dne 31. května 2019, resp. na náhradní valné hromadě konané dne 11. července 2019. Šlo zejména o otázky související s podnikatelskou činností společnosti a stavem jejího majetku.

Představenstvo společnosti na první valné hromadě požadované vysvětlení akcionáři neposkytlo a následně ve vyjádření ze dne 8. července 2019 jeho poskytnutí odmítlo s odkazem na ochranu obchodních vztahů, zachování konkurenceschopnosti společnosti a další závazky vůči odběratelům a dodavatelům společnosti. Na náhradní valné hromadě akcionář uplatnil právo na vysvětlení znovu. Představenstvo a předseda dozorčí rady, za přítomnosti ostatních členů dozorčí rady, odmítli vysvětlení poskytnout. Předseda dozorčí rady současně na valné hromadě vystoupil způsobem, z něhož podle Nejvyššího soudu vyplývalo, že podporuje stanovisko představenstva a že toto stanovisko prezentuje jako stanovisko dozorčí rady.

Soud prvního stupně (Krajský soud v Hradci Králové) žalobě vyhověl. Dospěl k závěru, že požadovaná vysvětlení byla potřebná pro posouzení záležitostí projednávaných na valné hromadě. Současně neshledal žádný z důvodů pro odmítnutí vysvětlení podle § 359 zákona o obchodních korporacích ani že by šlo o šikanózní výkon práva ze strany akcionáře.

Vrchní soud v Praze coby soud odvolací však rozhodnutí změnil a žalobu zamítl. Dovodil, že žalobce nemůže uplatnit právo na vysvětlení soudní cestou, protože nebylo prokázáno, že dozorčí rada jako kolektivní orgán skutečně přezkoumala důvody, pro které představenstvo odmítlo vysvětlení poskytnout. Podle odvolacího soudu tedy nebyla splněna podmínka předchozího přezkumu dozorčí radou podle § 360 odst. 2 a 3 zákona o obchodních korporacích. U jednoho z dotazů odvolací soud žalobu zamítl také proto, že tento

Weinhold Legal

Legal Update

KVĚTEN 2026

dotaz nebyl na valné hromadě řádně uplatněn. (Toto rozhodnutí odvolacího soudu je již jeho druhé rozhodnutí ve věci, v jeho prvním rozhodnutí dovodil, že žaloba byla podána opožděně, což Nejvyšší soud rozporoval a první rozhodnutí odvolacího soudu zrušil s tím, že věc vrátil odvolacímu soudu v dalším řízení. Pro stěžejní závěry druhého rozhodnutí Nejvyššího soudu v této věci však tato rozhodnutí nehrají roli, proto se jim blíže nevěnujeme).

Nejvyšší soud dovolání akcionáře částečně odmítl, a to ve vztahu k dotazu, který podle odvolacího soudu nebyl na valné hromadě uplatněn a dovolatel tento samostatný důvod zamítnutí v dovolání nenapadl. Ve zbývajícím rozsahu však dovolání připustil, protože šlo o dosud neřešenou otázku, zda lze považovat podmínku přezkumu odmítnutí vysvětlení dozorčí radou za splněnou tehdy, jestliže se předseda dozorčí rady na valné hromadě ztotožní s rozhodnutím představenstva vysvětlení neposkytnout a prezentuje to jako stanovisko dozorčí rady.

Nejvyšší soud vyšel z předpokladu, že smyslem požadavku předchozího přezkumu dozorčí radou je, aby akcionář před podáním žaloby vyčerpал vnitřní prostředky ochrany v rámci společnosti. Tento požadavek souvisí se zásadou minimalizace zásahů soudu do vnitřních poměrů obchodních korporací (stejnou zásadu zmínil Nejvyšší soud i v rámci svého usnesení ze dne 12. února 2026, sp. zn. 27 Cdo 3205/2024, které popisujeme výše). Účelem právní úpravy však není klást na akcionáře formalistické nebo nepřiměřené důkazní nároky ohledně interního rozhodování dozorčí rady. Podle Nejvyššího soudu platí, že pokud dozorčí rada, případně její předseda, dá akcionáři jednoznačně najevo, že s poskytnutím vysvětlení nesouhlasí, je smysl a účel požadavku přezkumu dozorčí radou naplněn. Jestliže dozorčí rada z vlastní iniciativy na valné hromadě vyjádří souhlas s odmítnutím vysvětlení, není rozumný důvod požadovat, aby akcionář následně znovu formálně žádal dozorčí radu o určení, že podmínky pro odmítnutí vysvětlení nastaly.

Jádrem rozhodnutí je tedy závěr, že **případné formální pochybení při rozhodování dozorčí rady, případně i skutečnost, že dozorčí rada jako kolektivní orgán ve skutečnosti nerozhodla vůbec, nelze přičítat k tíži akcionáře, jestliže předseda dozorčí rady na valné hromadě za přítomnosti ostatních členů výslovně podpořil** odmítnutí vysvětlení a označil své stanovisko za stanovisko dozorčí rady. Akcionář v takové situaci není povinen ověřovat vnitřní proces rozhodování dozorčí rady ani znovu vyvolávat její formální rozhodnutí.

Nejvyšší soud proto uzavřel, že právní názor odvolacího soudu, podle něhož žalobce nemohl podat žalobu z důvodu absence formálního rozhodnutí dozorčí rady jako celku, nemůže obstát. Rozsudek odvolacího soudu proto ve zbývajícím rozsahu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Informace uvedené v tomto bulletinu současně nelze chápat jako vyčerpávající popis relevantní problematiky a veškerých možných konsekvencí, a nemělo by na ně být plně spoléháno v jakýchkoliv rozhodovacích procesech ani by neměly být považovány za náhražku specifické právní rady, které by byla relevantní pro konkrétní okolnosti. Weinhold Legal, s.r.o. advokátní kancelář ani kterýkoliv právník uvedený jako autor těchto informací neodpovídají za jakoukoliv újmu, která by mohla vzniknout ze spoléhání se na zde uveřejněné informace. Dále si dovoluujeme poznamenat, že na některé záležitosti v tomto bulletinu uváděné mohou existovat různé právní názory z důvodu nejednoznačnosti příslušných ustanovení, a v budoucnu může převážít jiný než námi uváděný výklad.

Své připomínky laskavě zasílejte na e-mailovou adresu: **Petr.Suchma@weinholdlegal.com**, anebo kontaktujte osobu, s níž jste obvykle ve spojení.

Automatické vytěžování textů a dat i rozmnožování či extrakce jejich obsahu pro účely automatizované analýzy z tohoto informačního materiálu je ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a § 39c zákona č. 121/2000 Sb., autorského zákona, bez výslovného předchozího písemného souhlasu společnosti Weinhold Legal, s.r.o. advokátní kancelář zakázáno, ledaže při jakémkoliv takovém použití bude autorství společnosti Weinhold Legal, s.r.o. advokátní kancelář výslovně uvedeno, a to spolu s odkazem na umístění takového textu a dat.